

fonden. Vil man altsaa række Landbruget en lille Haandsrækning, saa tror jeg, at man ikke skal være altsfor knap med Hensyn til Erstatningerne og ikke lægge nye og større Byrder paa Amtsepartitionsfonden.

Snel: Jeg er ligesom de fleste foregaaende ærede Talere i det heldige Tilfælde, at være glad over den Form, det foreliggende Forslag har faaet og navnlig fordi det knytter sig saa nær til den nu bestaaende Lovgivning. Jeg kunde have ønsket, at det i enkelte Tilfælde var bestemtere formuleret, at de enkelte „kan“ bleve forandrede til „skal“, og at Hurtigheden af Meddelelsen til Autoriteterne var yderligere forhøiet, saaledes at det forlangtes ad telegrafisk Vej. Et enkelt Punkt skal jeg tillade mig at henstille til et eventuelt Udvalgs Overvejelse. Der staar i § 3, at naar et Husdyr er angrebet, skal Eieren deraf eller den, der optræder i hans Sted, enten tilkalde en Dyr læge eller gjøre Anmeldelse til vedkommende Politimester. Det forekommer mig, at det i den Slags Tilfælde var ønskeligt, at Meldingen skete strax til Dyr lægen eller til Politimesteren — jeg nævner dette blot eksempelvis, idet jeg har fundet flere Steder, hvor jeg kunde have ønsket, at der strax blev givet vedkommende Autoritet Underretning om, hvad der var passeret, og at man saa forbigik Amtmanden, idet man lod Politimesteren øieblikkelig sætte sig i Forbindelse med Indenrigsministeriet, uden at man lod det gaa igjennem den ordinære Omvej: Amtmanden. Skal man først gaa til Amtmanden, kan derved hengaa nogle Timer, undertiden et helt Døgn, og ved at det gaar fra Amtmanden til Indenrigsministeren, kan der atter gaa et Døgn, men at der spares een Dag kan ofte være af væsentlig Betydning. Ligeoverfor den Slags Ting frygter jeg ikke for strenge Bestemmelser. Jeg kunde som sagt ønske, at saavidt mulig „kan“ blev forandret til „skal“. — Min Hensigt, da jeg begjærede Ordet paa et saa sent Stadium var væsentlig at omtale en Ting, som ikke er omtalt af foregaaende ærede Talere. § 15 handler om Dyr lægernes Betaling; det glæder mig, at den ærede Minister her har forhøiet Betalingen. Naar vi se, hvad der nu bydes Menneſtelæger i Betaling under Justitsministeriet, glæder det mig saa meget mere at se, at der habes Interesse for den anden Del af Løgen her i Landet. Jeg tror, at Distriktslægen paa Landet faar 2 Kr. for at forløse en fattig Kone og saa maa han undertiden kjøre 6 Mil for at tjene disse Penge — det er efter min Mening en meget simpel

Betaling. Ved at læse Lovforslaget opstod det Spørgsmaal hos mig at gaa et Skridt yderligere ligeoverfor Dyr lægestanden, om det ikke var nyttigt at man fik Distriktsdyrlæger rundt omkring i Landet, ligesom man har Distriktslæger for Menneſtesygdomme. Der gives Sygdomme, med Hensyn til hvilke det kan have en vis Betydning, at haade Autoriteter og den Private ere fuldt overbeviste om, at den tilkaldte Dyr læge veed fuldt Bæstet om dem. Min Mening er bleven bestyrket ved Debatten her i Dag, idet et æret veterinærkyndigt Medlem selv har erkjendt, at han ikke vidste, hvad den ondartede, meget omtalte Svinesygdom var, da han første Gang saae Tarmene eller hvad det nu var. Ved Oprettelsen af en saadan Institution som Distriktsdyrlæger kunde man muligvis gaa et Skridt videre og forlange, at de Mænd, som saaledes bleve ansatte, havde en videre gaaende Uddannelse end den, vor Dyr lægestand nu har. Jeg erkjender, at det er en meget hæderlig Stand, men jeg tror, at det alligevel vilde hidrage til at hæve den. Det vilde bringe en større Sikkerhed for dem, der skal bruge Dyr læger, og det vilde slaa en hel Masse af de kloge Mænd og kloge Koner ned. Det vilde kunne forlanges af saadanne Folk, at de skulde være bekendte med saadanne Sygdomme, som ikke findes her, og Autoriteterne kunne strax henvende sig til flere, hvor de nu ere nødte til at henvende sig til een Mand og trække Begler paa hans Helbred, og vi have jo set, hvor farligt det kan være. — Da Tiden er saa langt fremrykket, saa vil jeg ikke gjøre mere end den ene Bemærkning endnu, at Straffebestemmelserne i § 14 som Alt, hvad vi herhjemme have vedtaget i den Retning, ere ganske overordentlig svage. Vi have herhjemme Tendents til at være svage mod Synderne, men det gaar i Virkeligheden ud over den, som ikke har syndet. Naar man bevidst sælger et sygt Dyr og derved paafører Kjøberen et stort Tab, saa er det billigt sluppen at komme af med 500 Kr. Vi have haft det Tilfælde, at et enkelt Kreatur har ødelagt en hel Besætning. Jeg har selv været i det Tilfælde at maatte nedslaa hele min Besætning paa Grund af en smittet Thr. Havde nu den Mand, som solgte mig den, vidst, at den var smittet — det tror jeg nu ikke, han vidste i dette specielle Tilfælde — saa vilde det have været billigt sluppet, at han fik en Bøde paa fra 10 til 500 Kr. eller maatte tage Kreaturerne tilbage, efterhaanden som Skaden blev opdaget. Det er altsfor lempe lige Straffe, og jeg skal tillade mig at bede